

Om då, genom stort snöfall, genom sjukdom, glömska eller ren vårdslöshet, fångstmannen uppskjuter vittjandet af sina pinoredskap under längre eller kortare tid, så kan man lätt föreställa sig, hvilket långsamt ihjelpinande som förestått de olyckliga varelser, hvilka råkat fastna i snaran på sådant sätt, att de icke kunna strypas till döds.

Man måste rysa af fasa, då man hör berättelser om eller sjelf ser foglar, som med ett eller båda benen fångslade i en förrädisk snara hafva uppätit allt de kunnat nå och slutligen, efter långa och svåra lidanden, blifvit påträffade med brutna ben, utmärklade till skelett, somliga döda men andra med en svag gnista af lif ännu kvar. Jag känner mig fullt förvissad om, att jag ej behöfver vidare orda i denna sak, som med ett så upprörande språk talar för sig sjelf till hvarje känsligt sinne.

I förhoppning att vinna medverkan för mitt syfte vågar jag vörd-
samt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t förordna om ändring af 16 § 4 mom. i nu gällande nådiga jagtstadga till följande lydelse:

»Finare giller eller snaror må till fångande af vildt ingenstädes inom riket begagnas.»

Stockholm den 26 januari 1889.

F. G. Sandwall.

N:o 113.

Af herr **A. Nilsson** i Rinkaby, om inrättande af ett Riksbankens afdelningskontor i Kristianstad.

Med åberopande af de motiv och skäl, som jag i motion n:o 165 anförde vid riksdagen under januari 1887, får jag vördsamt förnya begäran om

inrättande af ett riksbankens afdelningskontor i Kristianstad.

Stockholm den 27 januari 1889.

Anders Nilsson.

Rättelse

uti motion i Andra Kammaren n:o 112.

Sid. 12 rad. 17 uppfir. *står*: skrifvelse till Kongl. Maj:t förordna
läs: skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t
täcktes förordna
